

Animula vagula blandula
Hospes comesque corporis
Quae nunc abibis in loca?
Pallidula rigida nudula
Nec ut soles dabis iocos

Lilla ljuva vandrande själ,
kroppens följeslagare och gäst,
vad för plats ska du till nu?
Liten och blek, stel och naken
ska du inte längre skämta som vanligt

Kejsar Hadrianus

Egypten

130 EFTER VÅR TIDERÄKNING

Kejsaren står på stranden i det allra första gryningsljuset när de finner Antinous död i vattnet. Han faller på knä, faller ihop över den kalla våta kroppen. Armarna och benen lealösa, bröst-korgen ekande tyst, håret klistrat mot huvudet.

Ljudet som kommer ur honom är inte gråt, inte ett vrål; det skakar de omkringstående. Det var ju bara en ung man. En ung man från ingenstans.

Claudiopolis, Bithynien

SJU ÅR TIDIGARE

ANTINOUS STÄNGER PORTEN bakom sig och går för att träffa Dion. Han har suttit med lektioner halva dagen, men nu är han fri att gå. Idag har de hållit på med *Carmen Saeculare*, han har huvudet fullt av strofer, tycker att tankarna faller in i versernas rytm.

Utanför Aquilas krog längre ner på gatan är det fullt av folk som äter och dricker och pratar. Som vanligt är det många som samlats bara för att få höra skvaller, eller någon av krögarens omtalade skrönor från hans tid i Rom. Antinous kan inte undgå att höra *Men den där senatorsfrun var inget för mig, så hon fick minsann snoget* –

När han svänger in på Vattentornsgatan hör han heta rop på avstånd, han stannar till och böjer nacken bakåt. Över himlen drar flyttfåglarna, som varje år vid den här tiden; breda plogar av skrånande gäss. Vissa dagar är himlen full av fågelsträck, de glider fram till synes motståndslöst, täcker himlen som främmande skrivtecken. Han undrar vad de ser där uppfifrån, hur litet och obetydligt Claudiopolis måste se ut för dem. Hur många andra städer och provinser de passerar på sin färd över himlen. Han griper tag om amuletten som hänger i läderremmen om hans hals, håller den hårt i handen. Metallen är sval mot hans fingrar och han lyfter den till läpparna. Mumlar snabbt några ord till gudarna. De har alltid en plan, och när den blir synlig ska han vara redo.

När Antinous kommer fram till Dions hus sopar en av familjens slavar gatan framför porten. Antinous säger åt honom att hämta Dion och mannen lutar kvasten mot väggen och går.

Efter en kort stund dyker Dion upp i porten. Mörkt hår, skarpa bruna ögon, brett leende.

De går mot agoran tillsammans. Dion ger honom en knuff med axeln och Antinous puttar tillbaka, de fnissar och vinglar, men fortsätter att gå alldeles intill varandra. Värmen från Dions arm tränger igenom kläderna och in i Antinous. När de är framme på torget kommer Rufus och Julius gående från andra hållet. Rufus som alltid med något att äta, idag en brödkaka i handen, det mörkt kopparfärgade håret på ända. Julius är ett halvt huvud kortare, med smala armar och ben. Antinous nappar åt sig Rufus bröd och tar en tugga, skrattar när vännen protesterar.

Dion kisar mot vårljuset. ”Ska vi gå bort till floden?”

På väg över torget stannar Antinous till när de passerar en man i elegant mörkgrön mantel som skäller på sin slav. ”Din åsna! Här ligger inget värdshus! Det var ju det jag sa. Varför ber jag dig någonsin att leda oss rätt?”

Slaven tiger. Han har en stor läderväska i famnen och en flätad korg spänd på ryggen. Antinous skulle vilja fråga varifrån mannen kommit resande, men han verkar för upprörd. Ändå tar han mod till sig och går fram till dem, han överväger att prata grekiska, men väljer latin liksom mannen, lägger det så bra han förmår i munnen. ”Ave. Kan jag hjälpa till med något?”

Mannen betraktar honom och Antinous låter sig bli synad, ser i ögonvrån att de andra stannat en bit bort.

”Det kan hända”, säger mannen. ”Vi ska till Claudias hospitium. Vet du var det ligger?”

Antinous pekar. ”Tillbaka samma väg som du kom. Efter att du passerat badet ska du svänga in åt vänster. När du gått förbi Valkarnas gränd är du strax framme. Rödmålad fasad med vita bokstäver.”

”Jag sa ju att vi skulle svänga!” säger mannen till slaven, som fortsätter att tiga med sänkt blick. Mannen vänder sig mot Antinous igen, betraktar honom mera noggrant. ”Tack. En så vacker och tjänstvillig ung man måste få lön för mödan. Här, låt mig –” Han gräver i sin väska och får fram ett mynt som han räcker fram. Därefter sjasar han på slaven och de går tillbaka längs gatan.

Antinous betraktar myntet i sin hand. Det är en hel sestertius, fortfarande blank, med kejsarens bild på ena sidan; i profil, med lagerkrans kring håret. Han ser sträng och mäktig ut, som det anstår världens härskare. Antinous gnider metallen med tummen och springer ifatt de andra. Han håller upp myntet framför dem. ”Kom! Vi köper nånting sött.” Han går före mot Vitus butik längre ner på gatan.

”Undrar varifrån han kom”, säger Julius när de senare går från butiken med var sin friterad honungsbulle.

”Rom, säkert”, säger Antinous. ”Han pratade väldigt fint latin.”

”Du har väl aldrig hört fint latin i ditt liv”, säger Dion.

Antinous blänger på honom. ”Har *du* det då? Du har väl aldrig varit längre härifrån än en timme till fots.”

”Du då? Ute i skogen hos din morbror!” säger Dion, och Antinous försöker lägga krokben för honom, men Dion hoppar över hans ben med ett flin.

”Ni vet inte vad ni pratar om, nån av er”, säger Rufus, och Antinous gör en grimas åt honom.

”Sisten till floden är en rutten makrill”, ropar Dion och de springer allihop; Antinous först med Dion hack i häl, de andra strax bakom.

Så här års är det högt vatten i floden, de steniga stränderna är smala. Från platsen längre uppströms där slavar tvättar hörs det svaga ljudet av kvinnoröster som sjunger taktfast.

De går längs flodstranden med sina slungor, stannar då och då och tävlar om vem som kan få i väg sina stenar längst ut över vattnet. Rundade stenar är de bästa, ungefär två fingrar breda. Dion är alltid snabbast på att lägga en ny sten i slungan. Antinous slår honom ibland när det gäller längd på kasten. Julius stenar kommer alltid kortast, Rufus är den som har flest mångordiga förklaringar till varför han misslyckas. Ibland ställer Dion upp dem på rad som soldater och ger dem kommandon. *Slungare, redo! Snurra! Kasta!* De har försökt att träffa fåglar ute på vattnet, men aldrig lyckats.

De hejdar sig allihop när en båt glider förbi ute på floden, med fyra män vid årorna och en femte som styr. Antinous ser efter båten tills den försvinner bakom en krök, sedan vänder han sig mot de andra. "Vem simmar snabbast till andra sidan?"

"Jag!" säger Dion genast.

"Det är för strömt", säger Rufus.

"Vågar du inte?"

"Klart jag gör."

"Julius kommer aldrig att orka", säger Dion. "Han kan ju knappt simma."

"Äh, tyst."

Dion vänder sig mot Antinous. "Vad får man om man vinner?"

"Odödlig ära", säger Rufus. "Annars gör jag det inte."

Antinous drar av sig tunikan och hänger den över en trädgren. "Sötsaker på de andras bekostnad."

Dion skrattar åt honom, men klär också av sig. Antinous kan inte låta bli att titta på hans släta mage innan han vänder ryggen till.

Snart är de alla fyra nakna förutom var sin amulett kring halsen. Antinous och Julius är i metall, Dions och Rufus av läder.

Dion fingrar på amuletten. "Tror ni den kommer att bli förstörd? Ska jag ta av den?"

Rufus stirrar på honom. ”Aldrig i livet, är du inte klok?”

”Då kommer du *absolut* att drunkna”, säger Julius.

En efter en kliver de ut i vattnet och slänger sig i. Antinous drar ett djupt andetag, dyker under ytan och simmar så länge han kan utan att öppna ögonen. När han kommer upp är han en bit framför Dion. Floden är inte särskilt bred här, men vattnet är kallt och strömmen kännbar. Han simmar med kraftiga simtag, lämnar de andra allt längre bakom sig men anar Dions mörka huvud en bit bort. Mitt ute på floden griper strömmen tag om kroppen, drar honom med sig nedströms. Det suger i armar och axlar av ansträngningen men han saktar inte in, fortsätter fast munnen smakar järn och det bränner i lungorna. Stranden där borta närmar sig alltför långsamt, men han vrider inte på huvudet för att söka efter de andra, simmar bara vidare.

Där är äntligen de hala stenarna under hans fötter, han simmar ytterligare en bit, reser sig och går de sista tunga stegen upp. Först när han kommer upp i gräskanten vänder han sig om, med händerna på knäna och hjärtat bultande, drar efter andan och ser de andras guppande huvuden där ute. Julius långt nedströms, Dion får syn på Antinous, simmar långsammare den sista biten. Rufus kommer upp efter honom. En efter en faller de ihop på stranden, han skrattar åt dem, jublar med armarna lyfta. De ligger där en stund, Julius kommer gående med tunga steg. ”Hur kunde ni hålla kursen?!”

”Enkelt om man inte är tanig som en sparris”, säger han och Julius gör en sur grimas åt honom och drar händerna genom håret.

Solen är varm, de sitter på rad och ser mot staden där borta på avstånd, bergen vid horisonten. Antinous sitter bredvid Dion, sval axel mot sval axel, men han är lika medveten om

närheten som om deras hud vore blossande varm. Han gör inte en rörelse, för att inte Dion ska flytta sig eller byta ställning.

”Hur ska vi komma tillbaka?” säger Dion. ”Påminn mej – vems fantastiska idé var detta?”

”Antinous”, säger Julius och Rufus samtidigt och Antinous skrattar.

Dion rullar med ögonen. ”Vi får väl låna en båt.”

”Låna?”

”Stjåla, då.”

”Eller simma”, säger Antinous.

Dion stirrar på honom. ”Du vet ju redan att du var snabbast hit. Vad ska du nu bevisa?”

Han rycker på axlarna. ”Jag måste prova om jag kan.”

”Du måste prova om du är ett dumhuvud, menar du. Det kan jag berätta för dej att du är. Så! Inget mer provande.”

Antinous reser sig och blir stående. Idén är för lockande för att strunta i, och nu har han uttalat den högt. Han lämnar dem där, kliver ut i vattnet igen, slänger sig med en flack dykning under ytan och simmar. Tar sikte på träden på andra sidan där de hängde sina kläder.

Efter bara en kort bit värker det i armarna. Men det går inte att vända, inte nu. Den här gången känns vattnet kallare mitt ute i floden, strömmen griper honom som en stark hand. Han låter sig driva en bit, håller sig flytande för att spara kraft. Han är redan mycket längre nedströms än han tänkt.

Där floden gör en krök växer några stora pilar på en smal ö, de lutar sig över vattnet med hängande grenar. Antinous sparkar ifrån med benen och slänger upp en arm för att ta tag om en gren, får grepp om den men dras neråt och svängs runt av strömmen. Smärta exploderar i axeln när armen dras bakåt med ett otäckt knäckande ljud. Han skriker rakt ut, släpper taget, sjunker under ytan och får munnen full av vatten;

lyckas sparka sig upp igen, glupar i sig luft men kan inte längre simma, sparkar med benen och vevar med vänsterarmen. Rädd för smärtan som skär genom axeln, rädd för det kalla vattnet som omger honom. Han guppar hjälplöst i strömmen, smärtan bultar och högerarmen är förvandlad till ett bylte, något som hänger fast vid hans kropp men inte tillhör honom, det gör honom illamående av skräck och äckel. Strömmen är inte lika stark nu, men driver honom vidare. Han skickar en snabb bön till flodens gudar att hjälpa honom.

En sandbank en bit längre nedströms räddar honom, han paddlar sig fram till den och strandar där, kravlar sig upp i sanden och blir liggande. Hjärtat bultar i bröstet och han andas tunga andetag. Han vill kräkas; hulkar och spottar men ingenting kommer upp. Ligger där utmattad, lutar kinden mot sanden och blundar sig igenom smärtan som går i vågor genom honom.

Han vet inte hur länge han legat när han hör rop. ”Antinous?” Det är Dions hesa röst. ”*Antinous!*”

”Här!” får han fram med ett kraxande och lyckas sätta sig upp.

Dion och Rufus kommer gående längs stranden, Dion vadar ut till sandbanken och sträcker fram handen för att hjälpa honom upp, men hejdar sig. ”Vid Zeus! Vad har hänt med din arm?”

”Jag vet inte”, säger han, fortfarande utan att förmå sig att titta på högerarmen.

”Kan du stå upp, tror du?”

Rufus har kommit fram till dem nu, också han stirrar men säger ingenting. De hjälps åt att resa Antinous upp. Och benen bär honom faktiskt, även om han vinglar till. Rufus räcker fram hans tunika, han tar den i vänsterhanden. ”Jag kan inte”, mumlar han. ”Hur –?”

”Vänta.” Dion trär den över huvudet på honom. Vänsterarmen får han ut, högerarmen får hänga innanför. Varenda rörelse dunkar i axeln.

Han vadar mellan dem in till stranden, långsamt börjar de gå tillbaka mot staden.

”Ditt absoluta, enorma, förstockade dumhuvud”, säger Dion.

Antinous kan inte ens dra på munnen åt förolämpningen. Som i en dimma går han, försöker att andas lugnt trots smärtan. En vass röst inuti huvudet viskar *Tänk om du aldrig mer kan skjuta med båge? Tänk om du aldrig mer kan ta dig upp på en häst? Tänk om du gjort dig själv till krympling? Tänk om –* Men han biter ihop tänderna och ignorerar rösten, tystar den så gott han kan.

Dion håller en arm kring hans midja. ”Jag trodde att du drunknat”, säger han och under ilskan hör Antinous någonting annat, mjukare. Det får honom att vilja gripa hårdare tag om Dion.

”Jag måste hem”, säger Rufus. ”Vad ska du göra med honom?”

”Ta med honom till en person”, säger Dion.

När de kommit in i staden och går uppför Athenas kulle måste Antinous stanna och kräkas, flodvatten och resterna av honungsbullen; bitter galla i munnen, svett bryter fram över pannan. Han stöder sig med vänsterhanden mot husväggen.

De fortsätter efter en stund, han lägger inte märke till var de är någonstans, till slut knackar Dion på en port, en slav öppnar och visar in dem. Strax därefter kommer en man och möter dem, han har skratttrynkor vid ögonen, tunt gråsprängt hår. ”Dion”, säger han. ”Vem har du med dig den här gången? Vad har den här unge mannen varit med om?”

”Han har simmat över floden”, säger Dion och drar av Antinous tunikan.

Mannen smackar med tungan när han får se hans högerarm. "Låt mig se. Vad hände?"

"Jag tog tag i en gren", säger han med låg röst. "Men strömmen var för stark."

"Sätt dig här."

Antinous sätter sig på en pall, och mannen känner på hans axel med prövande men försiktiga fingrar. Antinous kvider lågt. Dion lägger en hand på hans andra arm och han lutar sig mot beröringen, mot Dions stadiga handflata. Mannen håller händerna stilla om hans axel. "Då så", säger han sedan. "Vill du berätta för mig vad du heter, hur gammal du är och vad dina föräldrar heter?"

"Jag heter Antinous, jag är snart tretton år, min far är död och min mor heter –" och mitt i hejdar han sig tvärt. Mannen tar tag om hans högerarm, hukar intill honom och kör in sin axel i Antinous armhåla, därefter halvt lyfter han upp honom från pallen. Antinous skriker till när mannen reser sig och det hugger till av smärta, sedan klickar det till i axeln och mannen sätter ner honom. Vita fläckar dansar för hans blick, men i axeln återstår nu bara ett dovt molande.

"Så där", säger mannen. "Rör på fingrarna. Lyft armen försiktigt."

Antinous ser på högerhanden, knyter den, lyfter långsamt armen och den lyder honom. Med ens är han hel igen. Han andas ut ett skakigt andetag, nästan en snyftning.

"Jag ska lägga ett bandage, så att du inte sätter i gång och viftar med armen nu genast. Och sedan blir det offer till Salus och Aesculapius. Det är bäst att även du och din mor gör det. Och så får du låta bli att simma och klättra på ett tag. Låt oss säga en månad åtminstone."

"Inte skjuta med båge, eller?" säger Dion.

"Bågen får du låta vara", säger mannen medan han bäddar

in Antinous axel i ljumma blötlagda kålblad. ”Det kommer du att märka själv, om du skulle försöka.” Han lindar ett bandage kring axeln och armen.

”Inte rida?”

Mannen suckar och fäster bandaget. ”Inte det heller. Skriva bör dock inte vara några problem.”

”Min mor har pengar –”, börjar Antinous, men mannen skakar på huvudet.

”Det här behöver du inte betala för. Jag har hjälpt Dion med värre saker, så länge inget är brutet brukar det ordna sig. Inte sant?” Dion säger ingenting och Antinous undrar för första gången vem den här mannen är, och hur Dion känner honom.

När de går därifrån lutar sig Dion mot honom. ”Du luktar kålsoppa”, säger han, men Antinous orkar inte ens skratta åt honom.

Det är mörkt när han kommer hem, han går med tysta steg, tänker att han ska kunna ta sig osedd fram till trappan, men hans mor kommer fram ur skuggorna. ”Var har du varit?” Den vanligtvis låga rösten är gäll.

”Förlåt. Jag var med Dion och dom andra.”

Hon får syn på lindorna som håller hans arm intill kroppen, skyndar fram till honom. ”Vad har hänt?”

”Vi simmade över floden.”

Med händerna i sidorna väntar hon på att han ska fortsätta. Antinous önskar att han vore ett litet barn, att han kunde kliva in i hennes famn och stå där en stund. Släppa fram alltihop. Han vet att hon ser det i hans ansikte: smärtan, rädslan, äventyret. Genansen över att stå framför henne nu. Han kan inte ljuga för henne. ”Min arm drogs fel. Dion hjälpte mej, eller en man som han känner. Han ville inte ha betalt.”

”Men hur –”, utbrister hon men hejdar sig.

”Var inte arg på mej.”

”Jag är inte arg!” säger hon sammanbitet.

”Han drog den rätt igen. Det var hemskt. Men nu behöver jag bara vila armen ett tag, sa han.”

Hon skakar på huvudet utan att säga mer, går med honom till köket. Det varma skenet från elden glimmar i grytorna som hänger längs väggen. Modern värmer rester av dagens stuvning till honom och ger honom vin med honung och en rejäl skvätt vatten. Eldsken över hennes ansikte, eldens återsken i ögonen. Det blänker till, hon andas mycket behärskat. Han låter högerhanden vila i knät, det är ovant att äta med vänsterhanden men han är för hungrig för att tänka.

”Antinous”, säger hon och ilskan är borta ur rösten. ”Jag vet att du inte är ett barn längre. Och nu får du lära dig att hantera smärta, det hör också vuxenvärlden till. Men – du *måste* vara rädd om dig. Det för ingenting gott med sig att kasta sig huvudlöst ut i varenda situation.”

Han ser på henne över kanten på bågaren. ”Jag vet.”

”Jag skulle kunna förmana dig varenda dag, och du skulle svara likadant med samma förvisning men ändå aldrig efterleva det. Jag vet inte hur –” Hon skakar på huvudet utan att avsluta. ”Det där bandaget kanske kan lära dig att stilla dig en aning.”

Han fingrar på lindorna kring kroppen som håller högerarmen stilla. ”Men när jag är hos morbror senare i sommar –”

”Så kommer du att strunta i allt och fara runt precis som vanligt? Galoppera omkring i skogen som en vettvilling. Det kan jag tänka mig.”

Han sväljer den sista tuggan och reser sig. ”Mor, jag måste sova.”

”Gör det.”

Han lämnar henne där, vet att hon ser efter honom när han

går. Uppför trappan till det lilla smala rummet som är hans. Han skulle kunna falla raklång ner på sängen, men lägger sig försiktigt, ligger stilla på rygg och känner efter hur högerarmen känns. Axeln vilar mot den ojämna halmmadrassen. Han knölar ihop tyget som han har till kudde, försöker forma det bättre men är för trött. Sluter ögonen och ligger stilla en kort stund, innan han faller i sömn.

Kejsaren, Imperator Caesar Trajanus Hadrianus Augustus, befinner sig på resa sedan flera år. Han har besökt både Germanien, Britannien och Hispanien med sitt enorma resande hov. Han har varit kejsare i sex år, och bara halva tiden har han tillbringat i Rom. Nu inspekterar han gränser och försvarsanläggningar, besöker militärläger och garnisoner. Hans metoder är redan välkända: han undersöker allting personligen, inte bara vapen och palissader utan också militärens bostäder och vanor, för att korrigera överdriven lyx. Soldaterna avgudar honom. Han är en av dem, han vet allt om deras liv och deras slit.

På alla platser dit kejsaren kommer ser han över förvaltningen. Han är enormt förtjust i administration, hur den kan effektiviseras genom att skäras ner eller byggas ut. Han sitter lutad över skrivtavlor och dokument, stryker sitt skägg och ritar upp tabeller och system. Han omger sig med män som han känner väl, som han ställer lika höga krav på som på sig själv. Vissa skulle säga orimliga, andra att det är helt i sin ordning.

Om det behövs avkoppling finns det även på resa så gott som alltid bad att tillgå, eller en ridtur, kanske en jakt. Kanske någon ung man som är villig att uppfylla kejsarens önskningar.

EN KVÄLL I BÖRJAN av sommaren, efter att Antinous hämtat betalningen för marken som modern arrenderar ut, smiter han i väg och träffar Dion på en av de smala bakgatorna intill stadsmuren. I den varma skymningen går de mot teatern, som ligger tyst och väldig i dunklet. Från Valkarnas gata luktar det bitande skarpt av urinvått ylle, bortifrån en av krogarna hörs några män sjunga, de tar i som mest vid slutet på varje strof, resten av sången dränks i skrål, men *min kuk* och *din mun* och *hans rumpa* hörs tydligt. Antinous och Dion flinar mot varandra.

De tar sig in på den tomma teatern och går allra högst upp, sätter sig på var sitt stensäte, ännu varmt av solen, sitter där på kvinnornas och slavarnas platser och ser ner över bänkraderna.

”Kom”, säger Dion.

Tillsammans klättrar de ännu högre, vid sidan av de små altarna vid utgången. Antinous mumlar en snabb ursäktande bön när han tar stöd med foten mot altarets tak. Högerarmen känns fortfarande svagare, han klättrar långsammare än Dion. Sedan sitter de där axel mot axel, ben mot ben, kroppsvärmen strålar mellan dem.

Där nedanför breder Claudiopoli ut sig. Agoran med den långa pelargången längs med torget, Zeustemplet svagt upplyst av fackelsken. Gytret av hus där omkring. Ännu längre bort skymtar det omgivande landskapet; bergen i fjärran, mjukt rödfärgade av kvällsljuset. Vägarna som löper bort, mot andra platser, andra provinser och riktiga storstäder.

Antinous tittar mot stadsmuren och minns alla gånger de

dragit på äventyr där; låtsats vara legionärer i Pannonien eller i Dacien, kämpat mot germanerna, mot britanniska barbarstammar. I lekarna byggde de skyddsvallar, gick långa dagsmarscher, simmade över floder i full mundering. De dödade och sårades, de dog i strid men återuppstod snabbt. Antinous fantiserade oftast om att han vant hanterade hästar och hårt strängade bågar, Dion om att han var en mästare med svärd eller komplicerade stridsmaskiner.

”Minns du när vi brukade leka där borta?” säger han. ”Vi var romare och Julius och Rufus fick vara germaner.”

Dion ler brett. ”Särskilt den där gången när vi tog dom till fånga och band dom vid ett träd och gick hem och glömde bort alltihop.”

”Och Julius mor skickade en av sina slavar hem till mej för att hämta honom.”

”Jag trodde verkligen att dom skulle ta sig loss. Jag begrep inte att du knöt så hårt.”

”Det var väl du som knöt?”

”Absolut inte. Det var du.”

Antinous skakar på huvudet. Han byter ställning där han sitter, flyttar sin hand och kommer åt Dions fingrar. Dion låter handen ligga kvar, rör fingrarna mot hans. Någonting sker med luften mellan dem, som om den tätnade. Med ens lägger Antinous märke till varje punkt där deras kroppar vidrör varandra.

Men så reser sig Dion upp, han skrålar omkvädet från krogvisan, *min kuk och din mun och din rumpa*, utan några ord emellan. Antinous skrattar, men önskar samtidigt att han satt kvar intill honom.

När Dion klättrar ner klättrar han efter, så snart de är nere tar han tag om livet på honom, och Dion låter sig förvånansvärt enkelt brottas ner på teaterns sittplatser. Antinous sätter

sig gränsle över honom och håller fast hans handleder. ”Nu har jag dej!”

Men Dion tar sig loss, nu är det han som håller om Antinous armar, rullar över honom på rygg och lägger sig ovanpå. Brottningen stillnar. Dions kropp pressas mot hans, det gör honom pirrig i hela kroppen. Ingen av dem säger något, de möter varandras blick. Antinous är mycket medveten om att de båda har erektion. Dion kör in en hand mellan dem och Antinous flämtar till när Dion rör honom. De rullar över på sidan, Antinous famlar under Dions tunika. Att gripa om hans kön gör honom yr i huvudet av lust. De är tysta, andas hetsigt i otakt. När upphetsningen stegras och briserar inom honom håller Antinous tillbaka ljudet som vill komma ur honom, Dion grymtar till strax efteråt och sedan ligger de stilla intill varandra, Dions huvud mot hans axel.

Efter en stund sätter sig Dion upp, tar fram sin lilla dolk och ristar i ryggstödet på bänken *Här knullade Dion Antinous.*

Antinous rullar med ögonen åt honom. ”Kallar du det här att knulla?” säger han, och Dion frustar till av skratt.

”Vad ska jag skriva då? Man får väl börja nånstans.”

Sedan ligger de på rygg medan det varma sommarmörkret sänker sig över dem. Antinous vet inte vad han känner, vet bara att han tycker om att ligga precis så här med Dion. De har alltid varit vänner, kommer alltid att vara det. Han vill aldrig att det ska bli natt, aldrig att de ska behöva resa sig och återvända hem.